

Esben Andreasen: Ritualer i shin-buddhist templet Higashi Honganji (1992)

Hovedtemplet i Otaniha-sekten, Higashi Honganji, er imponerende i størrelse. De nuværende bygninger blev rejst i 1895 efter en brand. Planen viser, at der udover hovedtemplerne, grundlæggeren Shinrans tempel og Amidas tempel, er mange andre bygninger med forskellige aktiviteter. For eksempel hovedkvarteret for Dobo-kai bevægelsen, Dobokaikan, administration og forlag. Hovedtemplet er centrum for over 9.000 lokale templer fordelt på 30 distrikter, mere end 16.000 præster (heraf 1750 kvinder) og 5,5 millioner japanere. Hertil skal føjes tre oversøiske distrikter: Nordamerika, Hawaii og Sydamerika, hvor Shinshu Otaniha driver mission i kølvandet på japansk udvandring.

Det kvarter, hovedtemplet ligger i, er fyldt med forretninger, der sælger religiøs inventar til templer og private hjem - for eksempel butsudan, det skab med forfædrealter, hvor familien opbevarer mindetavler med de afdødes familiemedlemmers navne og mindre statuer af Amida. Der findes også mange små hoteller og restauranter, der sørger for indkvartering til de mange troende, der møder frem ved de årlige mindehøjtider.

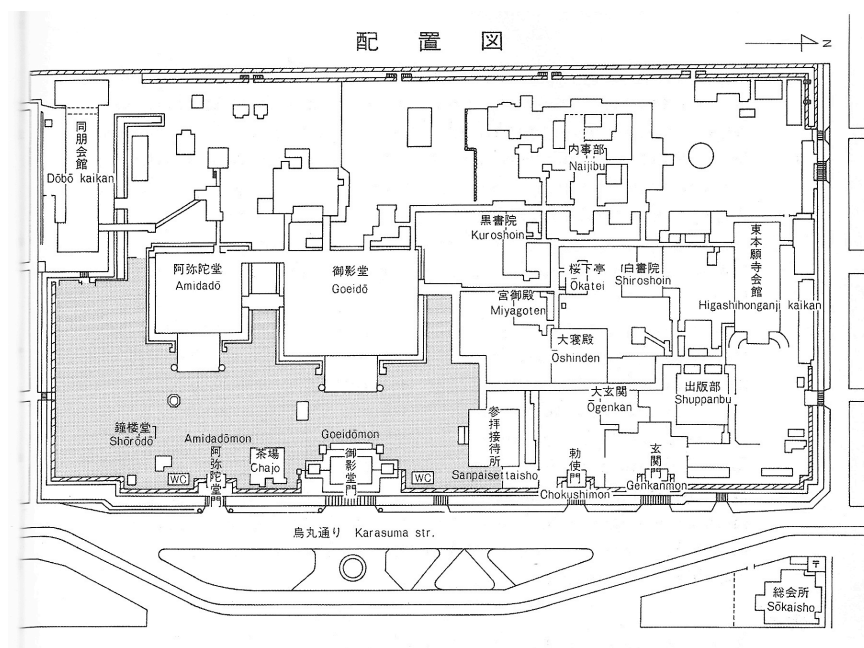
På en normal dag ser tempelområdet lidt tomt ud, skønt der er en stadig strøm af turister og troende, som aflægger besøg. De begynder sædvanligvis i Shinrans tempel, standser op i den overdækkede gang mellem dette og Amidas tempel, og afslutter deres besøg i Amidas tempel. Opholdet i gangen er ved en glasmontre med et hårreb. Da de nye bygninger blev rejst i 1895, opstod der problemer på grund af tømmerets store vægt. Almindelige reb var ikke stærke nok, men da kvinder i de lokale templer over hele Japan hørte det, skar de deres lange hår af for at flette tykke hårreb, som holdt til den store belastning - således står det skrevet i brochurerne.

Når den årlige mindefest for Shinran, Ho-onko, finder sted fra 21. til 28. november er templerne fulde og synes at have den rigtige størrelse. Her er det blandt andet muligt at deltage i den ceremoni, hvor man får sit Buddha-navn til tiden efter døden. Der findes også andre større begivenheder i årets løb, herunder nytårshøjtiden den første uge af januar, O-higan ved forårs- og efterårsjævn døgn, forårsceremonien de første fire dage af april, samt O-bon i juli-august. O-higan og O-bon er højtider, der specielt afholdes for de afdøde. Dertil kommer mindehøjtiden for Ren'nyo, shin-buddhismens organisator og anden grundlægger, den 25. marts, og en tilsvarende ceremoni den 22. februar for Prins Shotoku, buddhismens store navn i Japan. Han har en særlig ophøjet position i shin-buddhismen, da han viste sig i en drøm for Shinran. Også Susu-ha-rai, den årlige rengøring af templet, hvor tatami-måtterne gennembankes af de troende med bambuskæppe, mens andre med store vifter driver støvet ud af templet, er en populær begivenhed. På en almindelig dag holdes der tidligt om morgenen en andagt med sutra-recitation og bønner, men ellers er templet overladt til turisters og de troendes besøg.

Forskellige ceremonier, for eksempel for de afdøde, udføres mod betaling. Det religiøse liv omkring de lokale templer i provinsbyer og landsbyer former sig anderledes. Her er shin-præstens rolle at være sjælesørger for menigheden. Præsten, der som regel er en mand, besøger de gamle i menigheden og

kender til de forskellige familiers situation. Også her fremføres der daglige bønner tidligt hver morgen, og familierne far udført mindehøjtiderne for de afdøde, for ikke at tale om begravelserne selv.

De årlige større begivenheder er som i hovedtemplet, blot i mindre omfang. [...]

På Kyotos hovedgade, ikke langt fra stationen ved hovedgadens afslutning, ligger Higashi Honganji, stor og massiv. Der er rester af en voldgrav omkring templet som et minde om den tid, da skarer af munke og præster kæmpede i Kyotos gader og omegn.

For den almindelige besøgende til templet er der to porte: den største udenfor grundlæggeren Shinrans tempel (Goeido) og en mindre udenfor Amidas tempel (Amidado). Den største port har to etager og statuer af den historiske Buddha, Maitreya, den kommende Buddha, samt Ananda, en af den historiske Buddhas første disciple. Det er scenen, hvor den historiske Buddha forkynder "Den store Sukhavari-vyuha sutra", shin-buddhismens vigtigste. - En tredje port er kejserfamiliens port (Chokushimon), som kun benyttes ved besøg fra hoffet. Endelig er der en ubenyttet port (Genkanmon), som fører ind til administrationsbygningerne. Den daglige trafik derind foregår fra sidegaden mod nord, ligesom besøgende til Dobo-kai bevægelsens hovedkvarter (Dobokaikan) har deres egen indgang i sidegaden mod syd.

Den almindelige besøgende færdes i skraverede område på tegningen.

I dårligt vejr og kulde søger man ly i the-stuen (Chajo), men ellers er den faste rute et besøg i grundlæggerens tempel, en vandring på terrasserne forbi hårrebet til Amidas tempel og til sidst ud af en af portene. Nogle benytter det lille dragespringvand midt på pladsen til en rituel renselse på nøjagtig samme måde som ved en shinto-helligdom. Desuden er der på gårdspladsen et fritstående klokkeårn (Shorodo).

Besøgende, der ønsker ceremonier foretaget, melder sig i modtagelses-kontoret (Sanpaiseitaisho), hvor de bliver modtaget af de tjenestegørende præster. Administrationen af hele sekten styres fra Higashi-honganji kaikan, og religionen har sit eget forlag i bygningen kaldet Shuppanbu. Mellem

administration og templer findes en række repræsentations-lokaler med kostbare malerier på skydedøre og en scene til Noh-teater. Her er der rundvisning for særlige gæster, og lokalerne fungerer som museum. Det nordvestlige hjørne (Naijibu) er det private hjem for Otani-familien, isoleret fra det øvrige hovedtempel.

Esben Andreasen: *Shin-buddhismen – en folkelig japansk religion*. Gyldendal 1994: 57-60